

Arrest

nr. 64 803 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN, die loco advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit Sylhet. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Ondertussen bent u meerderjarig geworden. Uw vader, C. M. (...), was actief binnen de “Jamaat-e-Islami” (Jamaat) en gaf les in een madrassa “Shahjalal Jamia Islamia School”. Op 1 januari 2009 werd uw vader thuis doodgeschoten. Uw moeder werd eveneens neergeschoten en overleed nadien op 12 januari 2009 in het ziekenhuis. Uzelf was op 1 januari 2009 in Dhaka. U keerde naar huis waar u nog enige tijd verbleef alvorens naar Dhaka te gaan. U verbleef nog negen maanden in Dhaka. Een vriend van uw vader huurde daar voor u een kamer. Vanuit Dhaka keerde u nog één keer terug naar Sylhet. Op 15 januari 2010 verliet u dan Bangladesh en u reisde met een vals paspoort naar Frankrijk. Omdat u ziek was, verbleef u iets langer dan een maand in Frankrijk

alvorens naar België te komen waar u op 1 maart 2010 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een geboorteakte neer, evenals een "character certificate", een "citizen certificate", schoolattesten, attesten van "Jamaat-e-Islami", ziekenhuisattesten betreffende uw ouders, overlijdensakten van uw ouders en een kaart van bloedinzamelacties.

B. Motivering

Vooreerst stelt het CGVS vast dat, hoewel u verklaarde dat het incident in de lokale kranten werd gepubliceerd, na onderzoek blijkt dat het bewuste incident waarbij uw vader werd gedood en uw moeder neergeschoten, niet kan worden teruggevonden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat verschillende bronnen uw asielrelaas niet bevestigen. Ten eerste verklaarde de politie dat er die bewuste nacht van 31 december 2008 op 1 januari 2009 geen dubbele moord heeft plaatsgevonden in Pollobi. Ten tweede geeft de madrassa aan dat er geen persoon onder de naam C. M. (...) aldaar werkte. Ten derde geven lokale leiders van de Ward en "Jamiaat" aan geen weet te hebben van het incident, noch de naam van uw vader kunnen plaatsen. Ten vierde blijken lokale kranten geen enkele melding te hebben gemaakt van zulk een incident. U legde geen enkel mediastuk voor waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus besluit het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. De documenten van het ziekenhuis en de overlijdensakte zijn niet van die aard dat ze bovenstaande bevindingen kunnen weerleggen. Wat betreft de overlijdensaktes wil het CGVS nog opmerken dat deze inzake "lay-out" identiek zijn aan de geboorteakte die u voorlegde, zijnde met het verschil dat er op de overlijdensaktes blijkbaar op niet reguliere wijze de titel "death certificate" is aangepast, evenals "date of death" en "place of death".

Daarnaast moet het CGVS vaststellen dat uw verklaringen over uw andere documenten niet coherent zijn. Wat betreft de andere door u neergelegde geboorteakte verklaarde u eerst dat ze was uitgegeven na uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS p.6). Echter blijkt ze te zijn uitgegeven in 2008, vóór uw vertrek. Geconfronteerd met deze vaststelling, gaf u aan dat uw vader deze geboorteakte in 2008 aanvraag om een paspoort voor u te regelen. Het is op zich al bevreemdend dat uw vader voor u, als minderjarige, in 2008 een paspoort zou hebben aangevraagd, zomaar, zoals u verklaarde (zie gehoorverslag CGVS p.6). U legde ook een "character certificate" voor dat dateert van mei 2009, opnieuw zonder dat u enig idee hebt waarom dat document toen werd uitgegeven (zie gehoorverslag CGVS p.7). U legde verder nog een "citizen certificate" neer, waarvan u verklaarde dat het u in Sylhet werd gegeven door iemand van de "city corporation" toen u in mei 2009 in Sylhet was voor een meeting. U zou toen vanuit Dhaka door uw vrienden zijn "geroepen" om daaraan deel te nemen. Aldus blijkt u niet in die mate een vrees te hebben dat u niet meer terug durfde te gaan naar Sylhet. Ten slotte hebt u aan het CGVS nooit uw paspoort voorgelegd. U gaf tijdens het gehoor aan dat het lang zou kunnen duren (zie gehoorverslag CGVS p.18), maar zelfs twee maanden na het gehoor hebt u uw paspoort niet voorgelegd.

Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat uw relaas volledig ongeloofwaardig is en dat u er aldus niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing geenszins in positieve zin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoeker beroept zich in zijn eerste en enig middel op de schending van artikel 1, A al. 2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, a en b, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook de schending van het algemene rechtsbeginsel, het recht op een eerlijke behandeling en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder commissaris-generaal) geen toepassing heeft gemaakt van dit artikel.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren. Verzoekster kan de schending van artikel 52 dan ook niet dienstig aanvoeren.

Artikel 49 en 49/2 van de vreemdelingenwet handelt over het verblijfsrecht dat verbonden is aan respectievelijk het statuut van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut. Aangezien verzoeker niet erkend is, noch als vluchteling noch onder de subsidiaire bescherming, schendt de bestreden beslissing deze artikelen niet.

Verzoeker bepaalt niet nader hoe de artikelen 48, 48/2 en 48/5 en uitvoeringsbesluiten van de vreemdelingenwet of welke substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen geschonden zouden zijn. Bij gebrek aan duidelijkheid is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 februari 2001 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bengaals machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman en een voogd. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verder klaagt verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Ook is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening dat verzoeker geen argumenten aanbrengt waarom hij vindt dat de bestreden beslissing het recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak schendt of een vorm van machtsoverschrijding uitmaakt. Bij gebrek aan duidelijkheid is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

De raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In tegenstelling tot wat verzoeker stelt behoort het niet tot de taak van de commissaris-generaal om de verklaringen van verzoeker te weerleggen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Betreffende de schending van de motiveringsplicht moet vermeld worden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker stelt dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève dient te worden vastgesteld. Verzoeker verwijst naar de UNHCR-proceduregids en stelt dat zijn verklaringen mogelijk, plausibel en oprecht zijn, dat ze coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Hij heeft bovendien zijn relaas ondersteund met documenten. De informatie waar het CGVS zich op baseert steunt op een rapport van een mensenrechtenorganisatie dewelke verwijzen naar een lokale medewerker. De verklaringen van deze lokale medewerker staan echter nergens weergegeven. De informatie komt dus niet uit eerste lijn.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732) en de schending ervan derhalve niet kan ingeroepen worden voor de Raad.

Verzoeker bekritiseert de informatie die de commissaris-generaal aanhaalt voor het maken van de bestreden beslissing. Hierover is het belangrijk aan te halen dat de landeninformatie die in het administratief dossier zit is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar. Cedoca heeft voor de verificatie van de verklaringen van verzoeker een beroep gedaan op een betrouwbare organisatie, zoals blijkt uit de voetnoot van p. 1 van het antwoorddocument (stuk 15) in het administratief dossier. De betrokken organisatie is uitgegroeid tot de meest gezaghebbende waakhond voor de Bengaalse overheid wanneer het aankomt op het naleven van de mensenrechten.

Uit informatie die deze organisatie heeft verzameld blijkt dat de lokale politie verklaard heeft dat op de bewuste nacht geen dubbele moord heeft plaatsgevonden in P., dat de madrassa, waar volgens verzoekers verklaringen zijn vader C. M. (...) zou hebben lesgegeven, aangeeft dat er daar geen persoon onder de naam C. M. (...) werkte, dat de lokale leiders van de Ward en van "Jamiaat" (waarover verzoeker verklaarde dat zijn vader er actief was) geen weet hebben van het incident, noch de naam van zijn vader kunnen plaatsen en dat lokale kranten geen enkele melding hebben gemaakt van dergelijk incident, en dit terwijl verzoeker verklaarde dat het incident in lokale kranten werd gepubliceerd. Verzoeker legde bovendien geen enkel mediastuk neer waaruit het tegendeel zou blijken. De Raad is van mening dat het argument dat het hier niet om eerstelijnsinformatie gaat niet van dien aard is de waarde te betwisten van informatie verschaft door de in het antwoorddocument vermelde organisatie. De Raad schaart zich achter het desbetreffende motief in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn relaas ondersteunt met documenten, verwijst de Raad naar de duidelijke en omstandige motivering in de bestreden beslissing aangaande al de door verzoeker neergelegde documenten. Verweerder stelt vast dat verzoeker geen argumenten of elementen aanhaalt om deze motivering *in concreto* te weerleggen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij ter zitting bijkomende uitleg zou verschaffen met betrekking tot de documenten, maar de Raad stelt vast dat hij hier geen verder gevolg aan gaf.

De motieven van de bestreden beslissing in dit verband blijven dan ook onverminderd gehandhaafd. Daarenboven om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenuen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, houdt in tegenstelling tot wat verzoeker stelt geen verwijderingsmaatregel in of de beoordeling van dergelijke maatregel.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS